

PASEN 2010

Ik ben aan de beurt om een column te schrijven en zoek naarstig naar nieuws uit Israël/Palestina waarin iets gloort van bevrijding, kansen voor vrede.

Mij wordt een artikel van Alex Burghoorn aangereikt uit de Volkskrant van 31 maart jl. met als opschrift **Vriendinnen in een beeldenstorm**.

Twee vrouwelijke fotografen, Iman Mohammed, Palestijnse uit Gaza en Sofie Berzon, Israëliëse, uit de kibboets Kfar Aza, --vriendinnen--, hangen met hun werk op dezelfde expositie ELSWHERE, in de galerie van de nabijgelegen kibboets Be'eri.

Deze vrouwen wonen 10 minuten autorijden van elkaar vandaan. Daartussen zit de immense zwaar bewaakte omheining van de grootste gevangenis ter wereld, Gaza. Ze hebben elkaar nog nooit ontmoet!

Voortdurend worden beiden en met allen die hen lief zijn, opgeschrikt door bombardementen en raketbeschietingen, over en weer. Angstaanjagend. Zal het ooit ophouden?

Iman fotografeert in Gaza en toont ons een foto van een man die naast zijn ingestorte huis vogels voert met daartussen een prachtige witte duif die fladderend om hem heen cirkelt.

Sofie laat ons een foto zien van een meisje uit een kibboets en verwerkt haar in een collage met foto's van vrolijke schilderijen die op het beton van de schuilkelders zijn aangebracht.

'Een reflectie van onze gestoorde binnenwereld', zo schrijft zij.

Twee vriendinnen, die elkaar nog nooit hebben gezien. Iman krijgt geen vergunning voor de opening van de expositie, zelfs niet voor enkele uren! En Sofie zal nooit een vergunning krijgen om Iman te bezoeken. En u raadt het al: bij de achterban worden al deze inspanningen tot contact niet in dank afgenomen.

De journalist, Alex Burghoorn die van de een naar de ander reist en koekjes meeneemt om aan de ander te schenken, schrijft neer wat hij ziet en voelt: 'Een onvoorstelbare ervaring'.

Twee vriendinnen, verbonden met elkaar door hun liefde voor het vak, hun andere kijk op die bizarre wereld daar aan die grens bij Gaza en hun wens voor vrede.

Pasen/Pesach vieren is hopen en verwachten dat ooit bevrijding zal gebeuren voor ieder die gevangen zit en geen kant op kan, in dit geval waar het internationaal recht wordt geschonden en grenzen hermetisch gesloten blijven.

Zij mogen en kunnen elkaar niet ontmoeten!!

Pasen vieren? Ja, toch.... Er is slechts een leeg graf daar op die vroege Paasmorgen, als de vrouwen er met hun geurige kruiden naar toe gaan. Niets! Dood en duisternis?

Maar ondanks dat ...beginnen daarna verhalen van herinneringen en hoop te klinken en kunnen mensen schoorvoetend verder.

Pasen: twee vriendinnen. Dat zij hun vriendschap zullen vasthouden tegen alle tegenbewegingen in.

Een goed Paasfeest voor u allen

Marijke Egelie-Smulders